

Av Liza Marklund:

Gömda (om Maria Eriksson) 1995, reviderad upplaga 2000
Sprängaren 1998
Studio sex 1999
Paradiset 2000
Prime time 2002
Den röda vargen 2003
Asyl (om Maria Eriksson) 2004
Det finns en särskild plats i helvetet för kvinnor som inte
hjälper varandra (med Lotta Snickare) 2005
Nobels testamente 2006
Livstid 2007

Läs mer om Piratförlagets böcker och författare på
www.piratforlaget.se

ISBN 978-91-642-0266-6

© Liza Marklund 2008

Utgiven av Piratförlaget

Omslagsform Eric Thunfors/Thunfors Design

Omslagsfotografi Mikael Aspeborg

Tryckt hos ScandBook AB, Smedjebacken 2008

NATTEN VAR BECKSVART. Hon kunde ana apelsinträden längs gatan som svarta skuggor i kanten av synfältet. Tre raggiga katthuvuden stack upp ur en sopcontainer, strålkastarljuset reflekterades på botten av deras ögon och förvandlade dem till spöken.

Regnet hade upphört, men asfalten var fortfarande våt och blank och svalde ljuset från de fåtaliga gatlyktorna. Hon hade sidorutan nedvevad och lyssnade till däckens våta frasande mot underlaget, sirsorna som gned och gnisslade, blåsten som rasslade i palmkronorna. Draget genom rutan var kyligt av fukt.

Det var så stilla det kunde bli.

Hon bromsade in och tvekade i en korsning. Var det här hon skulle till vänster, eller nästa? Hon kramade ratten i ett krampaktigt tio i två-grepp. Denna ostrukturerade bebyggelse, inga bygglov hade de, och ingen stadsplanering och därmed inga kartor. Inte ens Google Earth hade hunnit med att dokumentera de nya områdena.

Jo, det måste vara här. Hon kände igen guldknopparna på grinden till höger. Allting såg så annorlunda ut i mörkret.

Hon slog på blinkersen så att lastbilen bakom henne kunde se vart de skulle.

Bägge fordonen körde med halvljuset tänt, något annat hade inte varit möjligt på de usla gatorna. En bil med släckta lyktor väckte dessutom mer uppmärksamhet än en som färdades med strålkastarna på. Hon väjde för ett stort hål mitt i vägbanan och kontrollerade sedan i backspegeln att föraren bakom gjorde detsamma.

Så svepte billyktorna över grinden till området, en prålig historia i

svart järnsmede och med två betonglejon på var sida om själva entrén. Hon märkte hur axlarna sjönk av lättnad. Snabbt slog hon koden på stolpen framför det ena lejonet, grindarna skälvde till och gled isär. Hon kikade upp mot natthimlen.

Molnen hade rullat in från Afrika under eftermiddagen och lagt sig som ett tjockt täcke över hela kusten. Någonstans där bakom fanns en fullmåne. Hon noterade att vinden friskade i, hoppades att de skulle vara färdiga innan molntäcket började spricka upp.

Gatorna inne på området var, till skillnad från vägarna där ute, släta som salsgolv, med minutiöst målade trottoarer och spikraka häckar. Hon passerade tre avtagsvägar innan hon svängde till höger och fortsatte nedför en liten backe.

Villan låg på vänster sida, med terrasserna och poolen vända mot söder.

Hon körde förbi huset några tiotal meter, parkerade intill trottoa- ren vid en ödetomt och väntade tålmodigt medan lastbilschauffören svängde in bakom henne.

Sedan tog hon sin portfölj, låste bilen, gick bort till lastbilen och klättrade upp i hytten.

Männen såg koncentrerade och lite svettiga ut.

Hon drog på sig latexhandskarna och plockade upp injektions- sprutorna, fäste den första kanylen.

– Luta dig framåt, sa hon.

Mannen stönade lågt och lydde, hans tjocka mage fick knappt plats under instrumentbrädan.

Hon brydde sig inte om att tvätta området på skinkan, utan körde med ett snabbt stick in nästan hela nålen i muskeln och sprutade in vätskan.

– Sådärja, sa hon när hon drog ut den. Börja plocka ut grejerna.

Hon flyttade på sig så att den tjocke kunde kliva av. Sedan satte hon sig intill chauffören.

– Och det här är bättre än gasmask? frågade chauffören och såg aningen förskräckt på sprutan i hennes hand.

Han talade förhållandevis bra spanska, men så var ju rumänska också ett latinskt språk.

– Jag tänker också ta en, sa hon.

Han knäppte upp bältet, lade händerna på ratten och lutade sig framåt så att hon skulle komma åt hans sätesmuskel.

– Det svider, sa han.

– Vilken barnunge du är, svarade hon.

Sedan drog hon upp kjolen och körde in den sista sprutan i sin egen lårmuskel.

– Och det är bara kassaskåpet du behöver? frågade mannen samtidigt som han öppnade dörren och klev ut ur förarhytten.

Hon log, böjde sig ner över portföljen och ställde upp två enlitters San Miguel på den lilla panelen mellan förarplatsen och passagerarsätet.

– Bara kassaskåpet, sa hon. Allt annat är ert. Vål bekomme.

Föraren såg på ölflaskorna och skrattade till.

Den tjocke hade redan plockat fram verktygen och tuberna och ställt alltsammans vid sidan om entrén.

– Och du garanterar att de kommer att slockna av det här? undrade han och tittade en smula tvivlande på behållarna. De såg inte ut som de brukade.

Hon såg upp mot huset, fullmånen skymtade mellan molnmassorna. De borde sätta fart.

Koncentrerat slog hon koden, larmpanelen växlade över till grönt och grindlåset öppnades med ett klick.

– Oh ja, sa hon. De kommer garanterat att slockna.

Prinsessan i slottet bland molnen

Ljuset var alldeles vitt. Det svävade genom alla rummen som älvor, runt ljuskronor och bollfransar och hjorthuvuden, hon kunde höra hur det viskade och fnissade under takbjälkarna.

Det var så lätt att andas.

Faktiskt var luften så klar och ren att det hände att hon blev en liten fjäder, en tyst liten ljusblå fjäder som virvlade runt tillsammans med det vita ljuset på solstrålar och gobelänger med jaktmotiv.

Jag sa att hon var tyst, inte sant?

Oh, hon var så tyst, så tyst, för Führern fick inte störas.

Alla människorna talade lågt och vördnadsfullt i slottet uppe bland molnen, och tjocka mattor längs alla golv och stentrappor tog hand om deras viskningar och gömde dem på något säkert ställe.

Hennes favoritplats var *die Halle*, rummet som var stort som ett helt hav med fönstret mot molnen och snöberget utanför.

Ibland dansade hon i *die Halle*, tyst förstås och lätt på bara fötter, med skulpturerna och tavlorna och alla dockorna som entusiastisk publik. Hennes klänning i det tunna tyget fladdrade och levde omkring henne, hon hoppade och snurrade tills hela huvudet jublade, ja, hon var en Prinsessa, Prinsessan i slottet bland molnen, och hon dansade för hästarna och de döda hjortarna och alla de vackra träsniderierna i taket. Nanna försökte alltid stoppa henne så klart, men hon struntade i Nanna, Nanna var bara en smutsig *Landwirtmädchen* som inte hade rätt att säga åt henne vad hon skulle göra, för hon var *Prinsessan i slottet bland molnen*.

En gång dansade hon rakt in i Führern.

Nanna hade sprungit bort och gråtit för att hon hade bitit henne i armen, dumma kossa, och hon hade kunnat dansa alldeles själv i *die Halle* en lång, lång stund, men Führern blev inte arg på henne, inte arg alls.

Han bara fångade upp henne i sina långa armar, böjde sig ner och lade händerna på hennes axlar. Han hade blåa ögon som var röda i kanterna, men Prinsessan tittade inte tillbaka in i hans ögon utan stirrade hänfört på håret som stack ut ur hans näsa.

Hon visste att hon hade gjort fel.

Nu skulle nog Mor bli vred!

Det var Nannas fel!

– Du var mig en riktig liten arier, sa Führern, och så rörde han vid hennes blonda lockar, och hon kände kraften strömma från honom, precis som Far hade beskrivit för Mor, och hon sa:

– Är jag välsignad nu?

Han släppte henne och gick bort mot bostadsdelen, och Blondi gick efter honom med vaggande svans, och det var sista gången hon såg honom.

Hon befann sig inte alltid i slottet bland molnen, så klart.

När de var i Obersalzberg bodde hon och Far och Mor nere på Hotel Zum Türken tillsammans med de andra officersfamiljerna, turken som Mor kallade det, "*Varför ska vi stuvras in på turken när Goebbels får bo uppe på Berghof?*".

Mor talade ofta om *våningen*, den som legat på Friedrichstrasse och var alldeles sönderbombad nu, *die verdammten Verbündeten*, de fördömda allierade.

– Det var ju tur att någon av oss fortfarande är rationell, brukade hon säga och se vasst på Far, för Far hade inte velat evakuera, han tyckte det var att svika Führern, att inte *tro*, men Mor hade insisterat och tömt hela våningen och sett till att deras bohag forslats med tåg till huset i Adlerhorst.

När ryssen kom nära beställde Mor fram en bil från Partiet och skickade Prinsessan och Nanna och tre koffertar med alla hennes vackra dockor och klänningar till Harvestehuder Weg.

Prinsessan ville inte resa. Hon ville stanna i Adlerhorst, hon ville åka till Slottet.

Men Mor hängde en lapp runt hennes hals och var kort i tonen och het i ansiktet och gav henne en krampaktig avskedsskyss som Prinsessan torkade bort direkt. Bildörren gick igen med en smäll.

De kom aldrig fram till Harvestehuder Weg.

De blev stoppade utanför en stad som hon inte visste vad den hette, och soldaterna tog hennes kappsäckar och släpade med sig Nanna in i skogen, och chauffören sköt de i huvudet så att det kom klet på Prinsessans kappa.

Hon hade bara kappan och klänningen och dockan Anna kvar när hon kom till Gudagården.

För på lappen hon fått runt halsen stod onkel Gunnars och tante Helgas adress, *Gudagården i Sörmland, Schweden*, och dit skickades Prinsessan när det inte längre fanns någon som kunde ta hand om henne.

Själv minns jag det inte, men jag har fått det berättat för mig.

Hur onkel Gunnar lade rikebarnskläderna och dockan i en hög på gårdsplanen, höllde fotogen över och sedan tände en eld som kom att eka genom årtiondena.

”Syndaren ska brinna i helvetet”, ska han ha sagt, och det kan nog vara sant.

Tidningarnas Telegrambyrå kl 09.13

BRÅDSKANDE

RIKSÅKLAGAREN BEGÄR RESNING I TRIPPELMORD

STOCKHOLM (TT) Riksåklagaren (RÅ) Lilian Bergqvist lämnar på måndagen in en begäran om resning i målet mot den så kallade yxmannen, finansmannen Filip Andersson, erfar TT.

Filip Andersson är dömd till livstids fängelse för tre yxmord på Södermalm i Stockholm. Han har hela tiden hävdat att han är oskyldig.

– I december förra året, när den verkliga mördaren dödades, kunde Filip Andersson äntligen berätta sanningen, säger hans advokat Sven-Göran Olin. Det var Filips syster, Yvonne Nordin, som utförde mordet.

För drygt fyra år sedan dömdes Filip Andersson av både tingsrätt och hovrätt till lagens strängaste straff för tre mord, hot, utpressning samt brott mot griftefrid. Samtliga offer, två män och en kvinna, stympades vid brottstillfället.

Bevisen mot Filip Andersson bedömdes som svaga redan vid de tidigare rättegångarna. Han fälldes på en indiciekedja som innefattade ena offrets DNA på hans byxben, ett fingeravtryck på ett dörrhandtag och en obetald skuld.

RÅ:s skrivelse till Högsta domstolen blir en sammanfattning av det bevismaterial åklagarna tänker åberopa.

(forts)

©Tidningarnas Telegrambyrå eller artikelförfattaren.

MÅNDAG 3 JANUARI

ANNIKA BENG TZON STACK in huvudet genom chefredaktörens halvöppna glasdörr och knackade på träkarmen. Anders Schyman stod med ryggen mot henne och sorterade buntar med lösa papper som var utspridda över både skrivbordet och golvet. Vid knackningen vände han sig om, såg hennes frågande ansiktsuttryck och pekade på besöksstolen.

– Stäng dörren och sätt dig, sa han, gick runt skrivbordet och sjönk ner i sin egen stol. Den knakade olycksbådande.

Hon drog igen skjutdörren, sneglade misstänksamt på pappersbunten vid sina fötter och noterade något som såg ut som en planritning över redaktionen.

– Säg inte att vi ska bygga om här nu igen, sa hon och satte sig ner.

– Jag har en fråga till dig, sa Schyman. Hur ser du på din framtid här på tidningen?

Annika såg hastigt upp och mötte chefredaktörens blick.

– Hurså?

– Jag går rakt på sak. Vill du bli redaktionschef?

Halsen drogs ihop, hon öppnade munnen men stängde den igen, såg ner på sina händer i knäet.

– Du får ansvaret för samtliga nyhetshändelser över dygnet, fortsatte Schyman. Du jobbar fem och är ledig fem. Koordinerar sport och nöje med ledare, debatt och nyheter. Gör den slutgiltiga nyhetsbedömningen om vad vi ska toppa tidningen med. Dragarna på de olika avdelningarna bestämmer du gemensamt med gruppcheferna. Inget webb eller sådan skit. Du sitter med på ledningsmötena och får

inflytande över budgetarbetet och marknadsföringsstrategierna. Jag vill att du börjar så snart som möjligt.

Hon harklade sig, men orden fastnade i halsen.

Redaktionschef var stort, ett tungt uppdrag. Hon skulle bli näst mäktigast på tidningen, direkt underställd chefredaktören, chef över alla underavdelningar. Hon skulle styra nyhetscheferna och nöjescheferna och sportcheferna och alla andra småpåvar som gick omkring och pratade med magstöd.

– Jag måste omorganisera, sa Anders Schyman med låg röst när hon inte svarade. Jag måste ha folk direkt under mig som jag litar på.

Hon fortsatte att stirra ner på sina händer. Hans röst gick ovanför hennes huvud, studsade mot väggen och träffade henne i nacken.

– Är du intresserad?

– Nej, sa Annika.

– Jag dubblar din lön.

Nu såg hon upp.

– Jag har testat det där med pengar, sa hon. Det var inte alls lika kul som de säger.

Chefredaktören reste sig och ställde sig vid glasdörren. Hans rum var så litet att hans vader nästan nuddade vid Annikas knän där hon satt i besöksstolen.

– Vid den här tiden för ett år sedan var vi nedläggningshotade, sa han. Visste du det?

Han kastade en blick över axeln för att kontrollera hennes reaktion. Hon gav honom ingen. Snurrade bara lite på mormors smaragd-ring på det vänstra pekfingeret, ärret på fingret var rött och fult. Det dunkade och värkte också, särskilt när det var kallt.

– Vi har lyckats vända skutan, sa Schyman mot redaktionen som bredde ut sig på andra sidan glasrutan. Jag tror att det kommer att gå vägen, men jag vet inte hur länge jag stannar.

Han vände sig om och såg på henne. Hon vred på huvudet och lät ögonen glida förbi honom, ut på redaktionsgolvet.

– Jag vill inte ha ditt jobb, sa hon.

– Det är inte mitt jobb jag erbjuder dig. Det är redaktionschefens.

– Berit då? Hon skulle klara det.
– Vad får dig att tro att hon vill ha det?
– Jansson då? Eller Spiken?
Han satte sig på skrivbordet och suckade.
– Det saknas inte frivilliga, sa han. Men jag måste ha någon med omdöme.

Hon skrattade till, ofrivilligt.
– Och så frågar du mig? Det säger en del om befordringsunderlaget på den här redaktionen.

– Alternativet är att du går in på schema. Sitter vid desken och ringer på lappar och gör det som nyhetschefen säger åt dig.

Hon märkte med ens hur obekvämligen stolen var och flyttade på sig för att inte få ont i ryggen.

– Måste inte det här MBL-as? frågade hon.
– Facket är inget problem, sa han. Tro mig.
– Att sätta mig på schema är bara korkat, sa hon. Du vet att jag drar fram mycket bättre grejer om jag får sköta mig själv.

Han lutade sig fram emot henne, hon stirrade på hans knän.
– Annika, sa han, neddragningarna vi förhandlade fram i höstas är genomförda. Vi har vi inte längre resurser att hålla några specialreportrar. Du kommer att få Patrik som din närmaste chef.

Nu såg hon upp på honom.
– Du skämtar.

Han lade armarna i kors.
– Vi gjorde upp om det i mellandagarna. Som redaktionschef skulle du bli hans överordnade. Du skulle styra honom, få honom på rätt spår. Om du går in och jobbar som reporter på schema måste du göra som han säger åt dig.

– Det var ju jag som anställde honom, sa Annika. Jag kan inte ha honom som chef. Och om det är omdöme du är ute efter är nog Patrik den sista som...

– Det goda omdömet måste finnas högre upp i organisationen. På nyhetschefsnivå behöver jag Patriks entusiasm, någon som går igång på allting hela tiden.

Annika sträckte på nacken och såg bort mot den decimerade

kriminalredaktionen, där Patrik satt med näsan mot sin dataskärm och skrev något med armbågarna i vädret. Hon mindes hur han lyckats få den enda kommentaren från statsministern den dagen näringslivsministern avgick: han hade sprungit bakom säpobilen genom hela Stockholms innerstad och till slut belönats med orden ”Är du inte klok, din dumme jävel?”. Han hade kommit tillbaka till redaktionen och beskrivit händelsen som en seger.

– Ja, sa hon, om det är glöd du är ute efter så ska du befordra Patrik.

– Du jobbar dagtid måndag till fredag, sa Schyman och reste sig. Ingen övertid och inga ob-tillägg. Eftersom vi lagt ner lokalredaktionerna runt om i landet så kan du skickas vart som helst med omedelbar verkan, även utomlands. Patriks planerade artikelserie om Kokainkusten får du ta över, till exempel. Du kan gå och sätta dig vid nyhetsdesken så kommer Patrik och ger dig dina lappar.

– Den skrivbordsprodukten? sa hon. Var den inte bara ett alibi för att Patrik skulle få åka och bada?

– Där har du också fel. Kokainkusten är en exklusiv artikelserie, initiativet kommer från redaktionsledningen här på tidningen. Vi har etablerat ett samarbete med Polismyndigheten och Justitiedepartementet för att få tillgång till unik information. Den kommer att genomföras.

– Vad händer med dagreporterbordet? frågade hon och såg på sin arbetsplats med datorn, jackan, bagen och alla utspridda papper.

– Ska bli featureavdelning, sa Schyman och pekade mot planritningen på golvet. Kriminaldesken görs om till debattredaktion.

Hon reste sig och lämnade chefredaktörens glasbur utan att se sig om.

Det var henne fullständigt likgiltigt vilken stol hon satt på eller vilka artiklar hon skrev. Hennes man hade gått ifrån henne och tagit hälften av tiden med barnen med sig, hennes hus hade brunnit ner och försäkringspengarna var låsta. Hon bodde i en trerummare i polisfackets hus på Agnegatan som hade ordnats fram av kommissarie Q under högst tvivelaktiga former, vilken dag som helst skulle någon komma och ta den ifrån henne.

Hon rafsade ihop sina saker och balanserade bort alltsammans till en av de trånga platserna vid nyhetsdesken. Datorn fick knappt plats på bordsytan, så kläderna och bagen och alla anteckningarna släppte hon ner på golvet bredvid kontorstolen. Hon satte sig ner, höjde upp stolsetsen, kollade att datorn var uppkopplad och skickade ett mejl till kommissarie Q: ”Jag har flyttat in i lägenheten, men jag har inte sett skymten av något kontrakt. För din info så tänker jag rota i utlämningen av kissekatten. /a”

Det där skulle ge honom något att fundera på.

Sedan sträckte hon sig efter en av telefonerna och slog numret till departementen. Hon bad att få bli kopplad till justitieministerns pressekreterare, en kvinna som svarade något mycket stressat och med vinden vinande i mobiltelefonen.

Annika presenterade sig och sa var hon jobbade.

– Jag skulle vilja ha en kommentar av ministern angående utlämningen av en amerikansk yrkesmördare som går under namnet Kattungen, sa hon.

– En vad? sa pressekreteraren.

– Jag vet att hon utväxlades till USA mot att vi fick hem den dömda polismördaren Viktor Gabrielsson från fängelset i New Jersey. Jag vill veta varför, och hur det gick till.

– Ministern lämnar inga kommentarer kring frågor som gäller rikets säkerhet, sa pressekreteraren och försökte låta robotlik och ointresserad.

– Vem sa något om rikets säkerhet? sa Annika. Jag vill bara veta vad ni gjorde av Kattungen.

– Kan jag återkomma till dig?

Annika rabblade sitt mobilnummer och sitt direktnummer, som om de skulle ringa tillbaka. Jo tjenare. Hon tryckte ner klykan och slog sedan numret till Berit Hamrins mobil. Kollegan svarade direkt.

– Har du också blivit degraderad? frågade Annika.

– Med Patrik som chef, bekräftade Berit.

Det brusade av trafik i bakgrunden.

– Var är du nu?

– Svängde precis ut på E18.

Annika såg Patrik komma forsande mot nyhetsdesken med en bunt lappar i högra näven och drog luren närmare munnen.

– Bossen är på ingång, sa hon lågt. Det här ska bli intressant.

Hon lade på samtidigt som Patrik satte sig ner på hennes skrivbord. Snabbt drog hon datorn åt sidan.

– Nu jävlar händer det grejer, sa den nybakade nyhetschefen och bläddrade bland utskriftena. Vi har en lägenhetsbrand i Hallunda, ett gasmord på spanska solkusten och en bussolycka i Danmark. Börja med bussen och kolla om det är några svenskar med. Vill det sig riktigt illa så är det en svensk skolklass på väg hem från Tivoli.

– Lilian Bergqvist begär resning för Filip Anderssons räkning, sa hon och tryckte igång datorn vid Patriks lår.

– Gammalt, sa Patrik. Det fattade vi ju att hon skulle göra redan när vi avslöjade att den riktiga mördaren var hans syrra. Berit får skriva en notis.

När *jag* avslöjade den riktiga mördaren, tänkte hon, fast hon sa inget.

– Gasmordet verkar ganska äckligt, fortsatte han och räckte över lapparna. En hel familj är tydligen död, inklusive hunden. Se om du kan få loss något på det, gärna en bild på allesammans, och med namn och ålder på hunden. Folk engagerar sig ju i Spanien, det är väl fortfarande svenskarnas största turistmål.

– Har vi inte en stringer där nere? frågade Annika och erinrade sig en byline med en solbränd man med bistert leende.

– Han är hemma i Tärnaby på jullov. Branden i Hallunda känns rätt kall, men det är ju möjligt att de måste evakuera och att tant Hedvig inte kommer ner med rullstolen eller något annat som är bra i mixen.

– Okey, sa Annika och tänkte att han redan lärt sig vokabulären.

Bra i mixen, herregud.

– Det är ett par andra grejer jag tänkte kolla, sa hon och ansträngde sig för att låta lugn och behärskad. Dels har jag fått tips om att regeringen varit inblandad i en märklig utlämning, och så har jag ett möte klockan två med en kvinna som kanske kan resultera i en intervju som...

Men Patrik hade vänt sig om och var på väg bort mot feature-redaktionen.

Annika såg långt efter honom och beslutade sig för att inte bli upprörd. Om han valde att inte lyssna på, hm, sina underlydande, så var det hans problem.

Hon sjönk tillbaka mot stolsryggen och såg sig omkring på redaktionen.

Det var praktiskt taget bara hon här.

Hon hade blivit inringd av Schyman redan klockan åtta på morgonen och hade antagit att det rörde sig om ytterligare ett övertalningsförsök att få henne att acceptera någon av chefsposterna. Det brukade gå något år mellan erbjudandena, men det här var annorlunda. Jobben som nyhetschef och editionschef hade han försökt pracka på henne tidigare, kriminalchefsposten hade hon till och med accepterat under en kortare period, men aldrig tidigare hade han viftat med redaktionschefstjänsten.

Nåja. Hon suckade. Så som han hade beskrivit den, med fem dagars tjänstgöring följd av fem dagars ledighet, hade hon ändå delat den med någon, antagligen Sjölander. Hon skulle inte bara ha hållits ansvarig för alla tokigheter som oundvikligen hade kommit att uppstå i nyhetsarbetet, hon hade tvingats genomlida oändliga möten om budgetar och marknadsföringsplaner och långsiktiga personalfrågor.

Hellre bränder i Hallunda, tänkte hon och ringde direktnumret till SOS Alarms platschef.

Sängrökning, sa platschefen, en död förtidspensionär. Elden släckt. Begränsade rökskador. Ingen evakuering.

– Och vem var det som dog? frågade Annika.

Han bläddrade i några papper.

– Lägenheten tillhörde en... jag hade det ju här någonstans... Jonsson nånting... ja, det var ingen kändis i alla fall.

Ingen kändis = stendöd story.

De lade på.

Bussolyckan innefattade mycket riktigt en grupp med ungar, inte en skolklass utan ett innebandylag på väg till en turnering i Aalborg. Olyckan bestod av en långsam aväkning på en snorhal landsväg på Jylland, bussen hade lagt sig på sidan i diket och barnen hade fått klättra ut genom förarfönstret.

Annika mejlade uppgifterna till bildredaktionen och bad dem hålla koll på om det dök upp några dramatiska bilder på skräckslagna barn. Något annat än en bildtext var historien inte värd.

Gasmordet i Spanien var lite krångligare att få kläm på.

Patriks lapp var en utskrift av ett telegram från TT utrikes på tre rader där det stod att en familj med två barn och en hund hade hittats döda efter något som misstänktes vara ett gasinbrott.

Hon började med att gå in på nätsajten för den enda spanska tidning hon kunde namnet på, *El País*. Hennes blick fastnade på rubriken *España es el país europeo con más atropellos mortales de peatones*.

Hon kisade mot skärmen, det här borde hon fatta. Två års spanska på gymnasiet var inte mycket, men en tidningstext på nätet var knappast atomklyveri. Spanien var det land i Europa där flest fotgängare blev ihjälkörda, antog hon att det betydde. 680 stycken i fjol.

Hon klickade bort artikeln och letade vidare. *Familia muerto Costa del Sol* eller något liknande borde det stå.

Nada, ninguno, vacío.

Fast *El País* var ju en nationell tidning, den var antagligen baserad i Madrid. Den kanske inte sysslade med saker som hände långt nere på gränsen till Afrika.

Men en hel familj som dött borde väl kvala in, åtminstone i nätupplagan?

Hon gick och hämtade en plastmugg med kaffe i automaten. Drycken brände hennes vänstra pekfinger, det var nästan löjligt hur känsligt fingret hade blivit sedan hon blev skuren...

Hon slog sig ner och funderade. Gasinbrott? Hon hade aldrig hört ordet förut. Fanns det överhuvudtaget något som hette så?

Hon slog ”gasinbrott” på Google och fick inte en enda träff.

Hade det uppstått något missförstånd i översättningen? Hade TT skrivit fel?

Försiktigt blåste hon på kaffet och tog en ängslig klunk. Det borde inte vara möjligt, men det smakade faktiskt ännu värre än i går.

Hon återvände till Google och särskrev ordet: ”gas inbrott”, och nu rasslade det till.

”Chaufför sövd med gas under inbrott”, lydde fjärde träffen. Texten

kom från Sveriges Radio och var publicerad på luciadagen 2004. Flera lastpallar med platta dataskärmar hade stulits ur en lastbil vid Shellmacken vid Västra Jära utmed riksväg 40 väster om Jönköping under natten. Varken chauffören eller hans hund, som legat och sovit i bilens hytt, hade märkt något av stölden. När han vaknade hade chauffören haft huvudvärk och mått rejält illa. Polisen misstänkte att han blivit sövd av någon gas. Man hade tagit blodprov för att se om det fanns några spår i hans blod.

Där ser man, tänkte hon och skrollade ner längs skärmen.

”Tjuvarna drogade hunden med gas – kraftig ökning av villainbrott i Stockholm”, läste hon. Artikeln kom från Metro och var bara någon vecka gammal.

Hon gick in på tidningens eget arkiv och fortsatte sina slagningar.

”Tjuvar använde gas mot turister – Fyra personer sövdes i en husbil – Hexangasen kan i stora mängder leda till allvarliga skador”, och ”Actionregissör rånades med gas – Det var helt fruktansvärt”.

Artikeln handlade om en svensk regissör som rånats i sin lägenhet på den spanska solkusten. Han och flickvännen hade vaknat på morgonen och funnit alla dörrar på vid gavel och hela lägenheten tömd.

– Så då är vi vanliga fotsoldater igen, sa Berit och ställde ner sin handväska på platsen mitt emot Annikas.

– Gott nytt och allt sånt, sa Annika.

– Hur har du det? frågade Berit och draperade sin kappa över stolsryggen.

Annika lät händerna vila på tangentbordet.

– Jotack, sa hon. Riktigt bra. Det här året måste bli bättre än det förra, för något annat är faktiskt inte möjligt...

Berit lade upp sin laptop på skrivbordet och såg ut över redaktionen.

– Är det bara du och jag kvar? frågade hon. Har alla andra blivit bortrationaliserade?

Annika såg sig omkring.

Patrik stod och pratade exalterat i mobiltelefonen borta vid sporten, några webbmänniskor skymtade på det som tidigare varit nöjesredaktionen men som numera producerade material för cyberspace,

en dagredigerare från söndagsbilagan stod och trampade vid bildskermen. Tore, vaktmästaren som givit missnöjet ett ansikte, höll med tunga rörelser på att sätta upp dagens löpsedlar på anslagsväggen.

– Tidningskriget är som alla andra krig, sa Annika. Man drar ner på marktrupperna och satsar på teknik och smarta bomber. När pratade Schyman med dig?

Berit Hamrin pekade på Annikas kaffemugg.

– I fredags. Går det att dricka?

– Svar nej. Mig ringde han in i morse. Ville han ha med dig i ledningsgruppen?

– Nyhetschef, sa Berit. Jag sa tack men nej tack.

Annika såg ner i sin dataskärm, Schyman hade erbjudit henne en högre post.

– Så nu håller jag på och kollar ett spanskt gasmord, sa hon. En hel familj har dött i ett inbrott på Solkusten.

Berit slog igång datorn och gick bort mot kaffeautomaten.

– Ring Rickard Marmén, sa hon över axeln. Jag har inte hans nummer, men allt som händer på Solkusten som är värt att veta, det känner Rickard till.

Annika tog luren och slog numret till utlandsupplysningen.

Upptaget.

I stället gick hon in på Google igen, tänkte efter och skrev sedan *buscar numero telefono española*. Stavades det så? Söka telefonnummer spanien?

Första träffen gick till något som hette *Paginas Blancas*, vita sidorna.

Bingo!

Ett formulär framträdde på skärmen, hon fyllde i provinsen Malaga och namnen Rickard och Marmén och tryckte *encontrar*.

Har man sett på maken!

Han bodde på Avenida Ricardo Soriano i Marbella och hade både en fast lina och mobilen registrerade.

Berit satte sig med en kopp rykande kaffe.

– Vem är den här Rickard? sa Annika med luren i handen.

– Gammal bekant till min svåger. Han har bott där nere i tjugo år

och har försökt och misslyckats med precis allt som går att tänka sig. Han har hyrt ut solstolar och fött upp avelshingstar och drivit värds-
hus, ett tag var han delägare i en firma som sålde knuttimrade hus.

– På spanska solkusten? sa Annika tvivlande.

– Jag sa ju att han brukar misslyckas.

– Vad har Spanien för landsnummer?

– Trettiofyra, sa Berit och gjorde en ofrivillig grimas sedan hon läppjat på kaffet.

Annika började med hemnumret. Efter fem signaler kom en elek-
tronisk röst som sa något obegripligt på spanska och hon lade på.
Hon slog mobilnumret, två sekunder senare ropade en mansröst: *Sí
dígame!*

– Rickard Marmén?

– *Hablando!*

– Öh, jag heter Annika Bengtzon och ringer från tidningen Kvälls-
pressen i Stockholm. Är det Rickard Marmén som... Pratar du svens-
ka förresten?

– Visst, hjärtat. Vad kan jag göra för dig då?

Han talade utpräglad göteborgska.

– Jag ringer till dig för jag har fått höra att du har koll på allt som
händer på Solkusten, sa hon och tittade hastigt på Berit. Nu undrar
jag om du vet något om ett gasinbrott någonstans där nere hos dig?

– Gasinbrott? *Ett* gasinbrott? Lilla vännen, vi har inga andra typer
av inbrott här nere numera. Alla inbrott är gasinbrott. Gaslarm är
vanligare än brandlarm i villorna i Nueva Andalucía. Var det något
annat du undrade över?

Det dånade och brusade i bakgrunden, det lät som om han stod
på en motorled.

– Öh, okey, sa Annika, du, vad är egentligen ett gasinbrott?

– Tjuvarna kör in någon typ av knockoutgas genom fönstren eller
luftkonditioneringsanläggningen, och medan folket sover så söker
bovarna igenom hela kåken. Brukar ta sig tid att sitta och äta lite i
köket också, ta en flaska vin.

– Och det här är den vanligaste typen av inbrott, säger du, sa
Annika.

– Rena epidemin. Den drog igång för fem, sex år sedan, fast gasningar förekom tidigare också.

– Varför är den så vanlig just hos er?

– Mycket pengar här nere, gullet. Tjocka sedelbuntar under madrasserna i kåkarna runt Puerto Banús. Och sedan finns det många kriminella element här, ser du, och gott om fattiga stackare som gör vad som helst för en hacka. De tog en liga med rumäner i höstas, de hade länsat ett hundratal villor längs hela kusten, från Gibraltar bort till Nerja...

– Tidningarnas telegrambyrå har gått ut med en uppgift om att en hel familj har dött i ett gasinbrott, sa Annika. Du vet inget om det?

– När då? Nu i natt? Var?

– Vet inte, sa Annika. Bara att alla dog, inklusive två barn och en hund.

Rickard Marmén svarade inte. Om det inte varit för trafikljuden skulle hon ha trott att linjen hade brutits.

– Vet han något? mimade Berit.

Annika skakade på huvudet.

– Döda vid ett gasinbrott, säger du? sa han och det lät som om trafikljuden förändrades bakom honom. Kan jag ringa tillbaka till dig?